

[Carl Petersen.]

er fri, men at landmanden indtil 1. maj 1959 kan afhænde det til de i loven fastsatte priser. Nu er det jo vanskeligt at bedømme, hvordan det i praksis vil virke, men umiddelbart er denne udformning tiltalende, da administration og oplagring på denne måde sikkert vil blive mindst mulig.

Det er alle interesseret i, og det må hilses med tilfredshed. Dog må man ikke opfatte det sådan, at der ikke kan opstå en situation, hvor prisen kan blive højere, og for at definere det helt rigtigt, må det vel siges sådan, at landmanden, hvis han selv vil, er sikret de i lovforslaget fastsatte priser med mulighed for, at de kan blive højere.

Jeg er blandt dem, der mener, at det er rigtigt at gennemføre disse foranstaltninger, fordi ordningen giver en vis stabilitet i priserne, og det er bl. a. stabilitet, der trænges til, for at landmanden kan disponere rigtigt. Men nægtes kan det vel ikke, at det kan friste de enkelte landmænd til at lægge større arealer ud med hvede og rug, end de ville have gjort, hvis der ingen ordning havde været. Dette skal siges som en advarsel til landmanden, at hvis man gør det, vil man sikkert skabe vanskeligheder for sådanne fremtidige ordninger — denne lov gælder jo kun for ét høstår. Jeg tror ikke, det vil tjene landbrugets interesser, hvis man gør det.

Angående de fastsatte priser har jeg ingen bemærkninger at gøre. Det kan altid diskuteres, om de fastsatte beløb er for høje eller for lave; bedømmelsen vil jo altid være afhængig af, om man er køber eller sælger. Men i dette tilfælde ved vi, at de er resultatet af de forhandlinger, der er gået forud, og derfor bør de være de gældende. Men en forhøjelse af rugbrødsprisen vil vel næppe kunne undgås; hvor stor, er det vel vanskeligt at sige noget om.

Det samme gælder med hensyn til afgiften på foderkorn. Bestemmelserne om, at afgiften sættes i relation til prisen på bacon, synes at være en ny opfindelse. Jeg har forstået, at dette skulle tjene til at skabe en vis ligestilling mellem det kornkøbende og det kornsælgende landbrug; og på papiret synes jeg også det ser pænt ud. Jeg tvivler derimod på nytten af det i praksis. Jeg forudser, at det vil skabe mange skuffelser hos

de enkelte landmænd. Det skal nok vise sig, at ordningen, når den praktiseres, i mange tilfælde vil virke mod sin hensigt. Når landmanden f. eks. foretager sit indkøb af foderkorn, når prisen på flæsk er høj, må han betale den høje pris; den dag han leverer grisen, er flæskeprisen måske lav, og han får et dårligt økonomisk resultat. Den mand, der har købt korn, mens flæskeprisen er lav, og sælger, når flæskeprisen er høj, får et godt økonomisk resultat. Den slags giver ingen stabilitet, og hvilken fornøjelse har man så i grunden af det hele? Men som sagt, jeg forstår, at der er ført lange og trange forhandlinger også om det spørgsmål, og derfor skal jeg heller ikke antaste resultatet. Lad det stå til oplysning for kommende slægter.

Jeg vil på socialdemokratiets vegne anbefale begge lovforslag til hurtig gennemførelse og forventer, at alle partier vil medvirke til disse foranstaltninger.

Sønderup: Det er meget nærliggende i dag, som Borgbjerg i sin tid gjorde det, indledningsvis at citere de bekendte verslinjer:

„Hvad skal jeg sige? Mine ord
vil ikke meget sige.“

Forholdet er nemlig det, at behandlingen af de foreliggende lovforslag i henhold til alt det, der er gået forud, let bliver af ekspeditions-mæssig karakter, at vi kan få lov til at snakke, at sige vor mening om, hvad der er kommet ud af de implicerede parters forhandlinger, men at det ikke kommer til at øve nogen stor indflydelse på slutresultatet, fordi terningerne er kastet, linjerne er afstukket og flertalsregeringen har det i sin magt at få ophøjet forligsresultaterne til lov.

Så har vi for øvrigt på ny til overflod fået bekræftet, at i vor moderne tid er det ikke så meget i folketinget som i organisationerne, det foregår. Er det ved at gå i hårdknude med organisationsforhandlingerne, tilkalder man statsministeren, og han har almindeligvis evne til i et letfateligt sprog at give udtryk for sit syn på de foreliggende kendsgerninger. Det skal han efter sigende også have gjort i den foreliggende situation, og han skal have givet til kende, at varmegraderne i regeringens følelser over for landbruget ville svinge